

Helga Zepp-LaRouches ugentlige webcast – Et af vore største problemer: Uvidenheden om de skønne muligheder vi har

Under gennemgangen af potentialet for en ny epoke for internationale forbindelser baseret på et afgørende brud med geopolitik, sagde Helga Zepp LaRouche, at det er “uvidenheden om de skønne muligheder, vi har”, som holder menneskeheden tilbage. Folk burde spørge: “Hvor skal civilisationen være om 100 år fra nu af?” Der er allerede en bevægelse i denne retning i Kina, Indien og andre nationer, en tendens der er direkte forbundet til udviklingen inden for rumforskning, i takt med at “månefeberen” breder sig.

Robert Muellers ynkelige optræden for Kongressen i sidste uge leder til et legitimt spørgsmål: Hvem skrev rapporten? Hvem er ansvarlig for Russiagate? Sammenbruddet af fortællingen – omend det endnu ikke er anerkendt af visse skøre demokrater, der stadig insisterer på rigsretssag – kan give Trump muligheder for at gå videre med sine planer for samarbejde med Rusland og Kina. Der er stadig en reel fare fra de neokonservative, som presser på med en aggressiv strategi mod Kina, men frigørelsen af videnskabelig og teknologisk optimisme forbundet med rumprogrammet er nøglen til at besejre både de neokonservative og den grønne bevægelses anti-humane, antividenskabelige politik.

En af de bedste måder at gøre dette på er gennem samarbejde inden for rumforskning og -kolonisering. Hun opfordrede seerne til at cirkulere LaRouchePAC's underskriftsindsamling om Månen-Mars-missionen for at skabe momentum for USA's

deltagelse i det nye paradigme.

Helga Zepp-LaRouches tale på 50-årsdagen for månelandingen ved konferencen: Apollo + 50

Homo sapiens extraterrestris: Mennesket er et rumvæsen

Helga Zepp-LaRouches tale på 50-årsdagen for månelandingen ved konferencen: Apollo + 50:

En dialog mellem kulturer om, hvordan man udvikler befolkningen og den produktive arbejdsstyrke i løbet af Jordens næste 50 år. Menneskets fremtid må bestemmes vore nutidige handlinger.

Schiller Instituttet holdt konferencen på 50-årsdagen for månelandingen den 20. juli 2019 i NYC. Se hele konferencen her: www.schillerinstitut.dk/si/?p=27840

Mine damer og herrer, kære venner af Schiller Instituttet, det er et meget glædeligt øjeblik i dag, hvor vi fejrer 50-årsdagen for månelandingen. Dette er en virkelig universel begivenhed, en begivenhed der forener hele menneskeheden. I 1969 var der 500 millioner mennesker, der så landingen på Månen. Det skabte utrolig inspiration og spænding på det tidspunkt. I kan være sikre på, at i dag, når kommunikationen er så meget bedre, hvor der allerede i de seneste adskillige uger var millioner af mennesker, der så programmer fra fortiden, dokumentarer, at der atter vil være hundreder af millioner af mennesker, der vil forenes og fejre denne utrolige begivenhed. I 1969 var det hvert syvende menneske på

planeten [der så månelandingen]. Årsagen til, at rummet er så absolut vigtigt, er, fordi det har alt at gøre med menneskehedens identitet.

Som min afdøde, elskede mand Lyndon LaRouche sagde, er rummet bevist for, at den menneskelige art ikke er jordboere; vi er rumrejsende, og vi har alle den guddommelige gnist af fornuft, der sørger for, at hver enkelt af os er i stand til ubegrænset selvfuldkommengørelse, til at studere, og bedre end nogensinde opdage det fysiske univers' love. Eller, som vores kære ven og store rumpioner Krafft Ehrlicke sagde: {Homo sapiens extraterrestris}; Mennesket er et rumvæsen. Det er glædeligt, at i dag, efter bogstaveligt talt årtier med afbrydelser, med nedskæring af NASA og den sparsomme finansiering af ESA [Den Europæiske Rumorganisation], er perspektivet for industrialiseringen af Månen og for en koloni på Mars helt tilbage på dagsordenen. Som Dennis netop nævnte, sagde præsident Trump, at USA vil sætte en mand og en kvinde på månen inden 2024. Kineserne har i anledning af dette 50-års jubilæum netop genoptaget deres månemission med Chang'e-4-rover og et landingsfartøj på den fjerne side af Månen.

I dag, også udsat til denne dato, er en Sojuz-løfteraket taget af sted fra Baikonur, med en russer, en amerikaner og en italiener, for at tage til den Internationale Rumstation i den næste periode. Italieneren – Luca Parmitano – vil være øverstbefalende på ISS i den anden del af denne mission. Han sagde, at hvad vi gør på ISS er for Jorden, det er for hele menneskeheden. Ligeledes til denne lejlighed er den indiske mission til Månens sydpol, Chandrayaan-2, som vil undersøge isen i kraterne på sydpolen af Månen, blevet en smule udsat, men det er meningen, at den lander på Månen i september. Fra Rusland sendte Dmitry Rogozin, lederen af Roscosmos, også sine lykønskninger til NASA's chef, Jim Bridenstine, og priste de tre første astronauter – Neil Armstrong, Buzz Aldrin og Michael Collins – og alle de store rumpionerer før dem, fordi de "turde tage af sted på en rejse til det ukendte, med

henblik på at skubbe grænserne for den tilgængelige verden for hele menneskeheden”.

Hvis man tænker på universets enorme udstrækning, hvad der hidtil er kendt takket være billederne fra Hubble-teleskopet, er der mindst 2 billioner galakser.

For nylig blev det bevist, at Einsteins antagelse om gravitationsbølger faktisk er en realitet. Og at det også kunne bevises, at Einsteins antagelse om, at sorte huller faktisk findes i midten af hver galakse; hvilket betyder, at vi lever i et relativistisk univers. Det er meget tydeligt, og dette sidste eksempel er det endelige bevis, hvis man behøver et, fordi billeddannelsen af disse sorte huller udelukkende kunne opnås, fordi otte lande fra hele verden samlede deres radioteleskoper for at kunne fremstille et sådant billede. Det vigtigste budskab er derfor: Rumforskning og rejser, kræver internationalt samarbejde; samarbejde og ikke konfrontation. Derfor bør vi ikke være involveret i et “kapløb” til Månen eller et “kapløb” til Mars. Dette er en enestående chance for fremskridt, hævet over den geopolitiske konkurrence mellem lande. Vi er nødt til at se på fremtiden i rummet set ud fra hele menneskehedens fælles interesse. Der er flere grunde til, at rumforskning, rumfart og kolonisering er absolut nødvendige. På den negative side – ja, en enkelt stor asteroide ville være nok til at eliminere al civilisation og alt det smukke menneskeheden nogensinde har skabt; fra de store dramaer af Shakespeare til de store kompositioner af Beethoven.

Derfor har vi brug for det strategiske forsvar af Jorden, det internationale samarbejde mellem alle nationer. Men den positive side er, at hvis man ser på den lange bue af menneskelig udvikling, hvordan mennesket i en relativt kort periode, i betragtning af universets alder i sin helhed, har udviklet sig fra en hulemand, som brugte håndøkser til at dræbe sine medmennesker, til den form for fornuftigt internationalt samarbejde, som vi har set med ISS gennem lang

tid. Det er det internationale samarbejde i rummet, som derfor også er den næste fase i udviklingen af menneskeheden; hvor vi som menneskeslægt udvikler os fra vilde teenagere til smukke sjæle i Schillers betydning, at frihed og nødvendighed, pligt og lidenskab er en og samme ting. Eller som Krafft Ehrlicke sagde: Mennesket bør lade sig lede af den udenjordiske forpligtelse.

Rumforskning og rejser og kolonisering har alt at gøre med menneskebilledet og den kulturelle optimisme, som er grundlaget for denne kreativitet og menneskets sande frihed. Det er det mest magtfulde bevis på, at vi ikke lever i et jordbundet system med begrænsede ressourcer. Denne tanke om et jordbundet system er hele grundlaget for eksistensen af økologibevægelsen; der for nylig er blevet en hysterisk udryddelsesbevægelse, der forårsager komplet kulturel pessimisme og fortvivlelse. Lad os se 90 år tilbage. I 1929 lavede Fritz Lang denne utrolige film, "Kvinden i månen", som var et smukt polemisk argument mod al tilbagestående og antiteknologisk stemning. Den videnskabelige rådgiver for denne film var Hermann Oberth, en af de fremragende pionerer inden for raket- og rumfartsvidenskab. Denne film virkede som inspiration for mange af rumpionererne.

En af dem var den enestående Krafft Ehrlicke, som dengang selv var en vigtig bidragsyder til Atlas-raketten. Han var chefen for Centaur-programmet. Allerede i 1950'erne og 60'erne udviklede han en utroligt fremsynet vision om Månen som springbræt til koloniseringen af Mars og til sidst hele solsystemet. 40 år efter "Kvinden i månen" fandt den begivenhed sted, som vi fejrer i dag – landingen af Apollo 11 på Månen; hvilket faktisk betød et stort spring for menneskeheden. Men i går, interessant nok, lagde Mike Collins – astronauten der ikke gik på Månen, men som var i kredsløb – faktisk vægt på, at for ham var Apollo 8 et endnu større vendepunkt, den kendsgerning at et menneske for første gang helt havde undsluppet Jordens tyngdekraft i rummet. Dette er

noget, der er værd at reflektere over, fordi det faktum, at mennesket var i stand til at forlade Jordens overflade og komme ud i rummet, ikke er en selvfølge. Det udgør allerede det absolutte bevis på, at vi ikke lever i et jordbundet system.

Det første menneske, der gik på Månen dengang, forårsagede en eksplosion af optimisme i hele verden. Men det var også meget tydeligt, at det internationale oligarki ikke var fornøjede med idéen, fordi deres magt er baseret på tanken om, at befolkningsmasserne skal tænke på sig selv som undersåtter; at de skal være pessimistiske om deres fremtid. Så allerede i 1964 begyndte forskellige undersøgelser og meningsmålinger at undersøge "virkningen af rumprogrammer" på de forskellige sektioner af befolkningen. I en berømt rapport under ledelse af en vis Hr. Robert N. Rapaport, en antropolog fra 'Northwestern University' og 'Rumudvalget', står der: "Afledede konsekvenser: Et metodologisk essay om indvirkningen af Teknologi ". Rapportens tese var, at rumprogrammet havde produceret et farligt udbrud af kulturel optimisme; af en tro på at kreativ videnskabelig tænkning kunne løse ethvert problem på planeten. Oligarkiet lancerede øjeblikkeligt Romklubben imod denne optimisme samt deres 'forfuskede' Grænser for Vækst {Limits to Growth}, med ideen om at mennesket er begrænset til Jorden, at ressourcerne er begrænsede, og at vi er nødt til at gå i en tilstand af nulvækst. Samtidigt producerede Harris og Gallup meningsmålinger, der angiveligt skulle vise, at amerikanerne var imod de fortsatte udgifter til bemandet rumfart. Disse meningsmålinger påvirkede valgkampen mellem 1970 og '72. Nedskæringer i finansieringen af rumfartsprogrammet blev et valgtema.

Alt dette førte til en relativ stilstand, i det mindste hvad det amerikanske rumfartsprogram angår. Så, da der i 1985 blev afholdt denne konference til ære for den netop afdøde Krafft Ehrlicke, som i mellemtiden var blevet en meget nær ven og

samarbejdspartner med Schiller Instituttet, var der en diskussion mellem min mand og nogle af deltagerne på konferencen om forslaget om at tage Krafft Ehrickes idé om en permanent koloni på Mars; et forslag, som Lyndon LaRouche derefter drøftede i den helt utrolige film, som I så begyndelsen af, "The Woman on Mars" (Kvinden på Mars), hvis manuskript han udarbejdede første gang i 1987. I denne film, og i skrifter der fulgte med, sagde Lyn grundlæggende set, at Den nationale Rumfartskommission allerede et år efter Krafft Ehricke-konferencen vedtog en plan for at gøre nøjagtigt dette: udvikle et 10-års program til kolonisering af Mars, et program, som derefter blev godkendt af præsident Reagan.

Lyn sagde dybest set, at Mars-koloniseringsprojektet herefter – og dette var en håbefuldst forudsigtelse – ville blive en del af 'Nationens Tilstand' – talen af USA's næste præsident i 1989. Men som det skulle vise sig, blev det præsident Bush, Sr., så der skete ingen ting. I stedet var Bush meget medvirkende til, ikke kun at sætte Lyn i fængsel, men sammen med ham, hele det tankegods af ideer, som han repræsenterede.

Så Lyn havde, forinden da, i mange skrifter, inklusive "Kvinden på Mars," udviklet den smukke vision om at have en koloni på Mars i 2027. Han sagde også, at hvis NASA-programmet efter Apollo-landingen ikke var blevet nedtrappet, ville en koloni på Månen have været mulig allerede i 1986. Derefter definerede han det kommende 40-årige perspektiv for, hvordan man trin for trin opnår det nødvendige gennembrud for denne plan. Det krævede et gennembrud i termonuklear fusion, fordi det tager 3 dage at komme til Månen; men med konventionelle metoder tager det otte måneder at komme til Mars, hvilket den menneskelige krop ikke er i stand til at mestre. Der behøves en fortsat acceleration den første halvdel af rejsen og derefter deceleration i den anden del. Det krævede et gennembrud i lasere og andre retningsbestemte elektromagnetiske impulser som et grundlæggende værktøj. Udviklingen af optisk biofysik og mere kraftfulde

computersystemer; højere energitæthed på selve Mars til brug for 'terraforming' (transformering af en planet, så den minder om Jorden, specielt med henblik på at kunne opretholde liv - red.); konstruktionen af kupler; en kunstig atmosfære; og den anden generation indenfor termonuklear fusion. Lyn udviklede seks faser: industrialiseringen af Månen; bæredygtige forsyninger af fødevarer og materialer fra Månen; landbrugs- og industriel udvikling; forbundne satellitter i kredsløb om Mars; et komplet astrofysisk observationskompleks; en rumterminal i fast kredsløb omkring Mars til levering af materialer til konstruktion af en permanent beboelse på Mars' overflade.

Lyn tænkte to til tre generationer frem med idéen om, at dette projekt til sidst ville kræve titusinder af forskere og ingeniører til at opbygge en sådan koloni; og, til sidst, at bygge kolonier i samme skala som vigtige byer på Jorden; nemlig med millioner af mennesker. Det er i princippet, hvor vi er nu; præsident Trump har bebudet snart at sætte det amerikanske flag på Mars. Han lovede også, at det ville ske i et internationalt samarbejde. Dette er hvad Kina vil søsætte til næste år, en test af om 'terraforming' er muligt på Mars. Kineserne har allerede en model af denne Mars-koloni i Gobiørkenen, hvor de kinesiske astronauter har foretaget en [prøve-]landing. Det kaldes Huaxing Huanghou, GD Mars Base nr. 1. Det er en modelrumstation, der har boliger, genbrugsanlæg, dyrkning af planter til fødevarer. Og der opføres nærliggende træningscentre og hoteller; hoteller, fordi der er en enorm begejstring hos den kinesiske ungdom for at blive involveret i rumforskning og -rejser.

Lyn havde en vision om internationalt rumsamarbejde, fordi det som intet andet forbinder fornuften med idéen om, at enhver nyttig idé er til gavn for hele menneskeheden. Lyn var også absolut optimistisk med hensyn til idéen om, at det øger godheden hos mennesker at rejse i rummet, samt er befordrende for den moralske karakter. Krafft Ehrlicke var så glad for

Schiller Instituttet, fordi han indså det helt afgørende i, at den æstetiske uddannelse går hånd i hånd med teknologiske og videnskabelige fremskridt, med henblik på forædlingen af et menneske. Lyn var i forskellige skrifter meget optimistisk om, at den moralske og intellektuelle udvikling af vores børnebørn og oldebørn gennem rumfart, ville være af meget bedre kvalitet, end den er i dag. Det er kun gennem kolonisering af Månen, Mars og solsystemet, at mennesket kan blive den udødelige art.

Der kan drages to vigtige lektioner fra de sidste 50 eller endda 90 år, hvad angår rumforskning og udvikling. For det første må der være tilstrækkeligt med vedvarende finansiering til aldrig mere at få sådanne tilbageslag, som vi har oplevet i de sidste 40 år. Og vi må absolut have en samlet rumalliance, internationalt samarbejde, og overvinde konfrontation for altid. Det er nu tiden til at vende tilbage til det optimistiske billede af mennesket; at menneskeheden er den eneste kreative art, der er kendt i universet, indtil videre. At det er vores opgave at formere os og underlægge os – nej, ikke Jorden – men hele solsystemet, og måske længere ud endnu. Hvorfor skulle vi gøre det? Fordi vi er mennesker: Vi har i os en medfødt godhed, en kapacitet til agapé (næstekærlighed -red.), og alt det onde i verden er kun et resultat af en mangel på udvikling, som vi vil kunne afhjælpe gennem rumfart.

Mange tak.

Apollo + 50: Optimisme over

den “oprøvede mission” der kan ændre verden

Den 22. juli (EIRNS) – Efter at have deltaget i og udbredt den verdensomspændende bølge af “festligheder” for månelandings 50-årsdag, opsendte Indien i dag et rumfartøj og et køretøj, der sigter mod Månens aldrig udforskede Sydpol. Dette kom en dag efter, at Rusland sendte tre internationale astronauter til Den Internationale Rumstation, og mens Kinas Chang’e-4 kørte rundt på Månens fjerne side. Amerikanske og europæiske rumfartsagenturer har fastlagt kredsløbet, som en ny international rumstation skal have omkring Månen som forberedelse til landsætningen af astronauter på dens overflade i 2024. Titusinder af amerikanere, hvoraf de fleste ikke levede dengang, sad tæt i Washingtons National Mall for at se rejsen fra 1969 genskabt og skildringen af den kommende rumrejse.

Jubilæet for 20. juli 1969 måtte komme. Men til vores store held er det kommet nu, hvor tiden med politisk forsømmelse af det menneskelige behov for rumfart er afsluttet, på grund af dynamikken i de nye kinesiske og indiske programmer samt præsident Donald Trumps inspirerende bekræftelse af Amerikas mission om at være ledende i rummet. Andre ledere, herunder den spanske videnskabsminister Pedro Duque, reagerer ligeså. Det er det store øjeblik, som Lyndon LaRouche tilstræbte i årtier, efter at lederne havde forladt rummet, som i hans smukke “The Woman on Mars”-film fra 1988. Som Schiller Instituttets præsident Helga Zepp-LaRouche fortalte sine europæiske kolleger i dag, er forudsætningen for at løse ethvert problem et optimistisk syn på menneskeheden, og hvad er mere optimistisk end visionen om, at mennesker forlader Jorden for at udforske – og en dag at leve i – verdener hinsides.

Lynprogrammer, der nu er iværksat for at beherske

fusionsenergi, plasmateknologier, rumrejser over store afstande og undersøgelser af universet – disse kan starte en ny revolution inden for menneskelig produktivitet, teknologi og industri, og udryddelse af fattigdom. Den revolutionerende “videnskabelige drivkraft” blev på glimrende vis fremmanet i præsident John F. Kennedys tale den 12. september 1962 på Rice Universitetet, hvor han bekendtgjorde Apollo-Månelandingsmissionen, der igen blev hørt af den enorme folkemængde på Washington Mall den 20. juli:

”Men hvis jeg skulle fortælle Jer, mine medborgere, at vi vil sende en kæmpe stor raket til Månen, 240.000 kilometer væk fra kontrolstationen i Houston, der er mere end 300 meter høj, denne fodboldbanes længde, lavet af nye metallegeringer, hvoraf nogle endnu ikke er opfundet; i stand til at modstå varme og belastninger mange gange større end nogensinde før oplevet, udstyret med en præcision der er bedre end det fineste ur, som bærer alt det udstyr, der er nødvendigt til fremdrivning, styring, kontrol, kommunikation, mad og overlevelse, på en uforsøgt mission, til et ukendt himmellegeme, og derefter returnere sikkert til Jorden ved at vende tilbage til atmosfæren med hastigheder på over 40.000 km i timen, hvilket forårsager varme som omkring halvdelen af solens temperatur – næsten lige så varmt som det er her i dag – at gøre alt dette, og gøre det rigtigt, og gøre det først, før dette årti er omme – så må vi være dristige.”

Lad ingen hævde, at “redde planeten fra menneskelig aktivitet” er en dristig mission – at insistere på at vende tilbage til teknologier, der allerede i årtier har været kendt som dyre tilbageslag til menneskets fortid. Sådanne “missioner” er drevet af den pessimisme, endda fortvivlelse, som de skaber. De ægte “videnskabsorienterede missioner” er dem, der vender tilbage og udvikler Månen og tager til Mars og videre ud, ved hjælp af den fusionskraft, der oplyser Solen og stjernerne.

Mens Apollo genopstår, er tiden inde til at lynprogrammer tager fat, hvor vi slap

Den 21. juli (EIRNS) – Adskillelige titusinder af amerikanere har trodset sommerens varme for at flokkes omkring Washingtons National Mall og andre begivenheder over hele landet, hvor man fejrer den første gang mennesker steg ud af Jordens tyngdekraft og tog de første skridt i rummet for 50 år siden. De som gjorde dette, og som stadig lever og/eller ved, hvordan det blev gjort, er enige om, at der nu må være “lynprogrammer” blandt samarbejdsvillige rumfartsnationer, bl.a. til at bruge Månen til at bevæge sig ud i solsystemet og påtage sig den udenjordiske menneskeheds nye kræfter.

Der er blevet rapporteret om en nylig meningsmåling fra Harris, hvor børn i 5.-10. klasse i henholdsvis Kina, Amerika og Storbritannien er blevet spurgt “Hvad vil du være, når du bliver stor?” Med fem karrieremuligheder foreslået og muligheden for at ønske “mere end én karriere”. I Kina ønskede 56% af børnene at være astronauter, 47% at være lærere og 43% at være musikere. Mindst ønskværdigt var at være en video-blogger eller YouTube-personlighed. I Storbritannien og USA blev der vendt op og ned på besvarelserne: video-blogger/YouTube-person var mest ønsket, og astronaut mindst.

Astronaut Edwin Aldrin, der trådte ud på Månen efter Neil Armstrong for 50 år siden, blev under et Fox News-interview den 19. juli spurgt om afstemningen. Aldrin sagde: “Jeg synes det er en hyldest til de menneskers fantasi i Kina, der ønsker

at gøre det. Og hvis vi har mistet dette, er det derfor, at denne 50-årsdag for Apollo-programmet forsøger at inspirere med, hvad denne nation gjorde for 50 år siden, og vi vil igen blive optaget af, at kunne gøre ting af en så inspirerende karakter." Den foregående nat sagde Aldrin ved en begivenhed i Washington, at Amerika, Rusland, Kina, Indien, Japan og Den Europæiske Rumorganisation skulle danne en "samlet rumalliance" for at vende tilbage til Månen; skulle bruge "kraft – for eksempel atomkraft?" for at udnytte ressourcerne der; og sende mennesker til Mars.

Aldrin har ret, og det har tidligere NASA-administratør Sean O'Keefe også, der den 20. juli skrev i The Hill, at Apollo-projektet, lynprogrammet, var "en 'seismisk' videnskabelig begivenhed, der mangedoblede udviklingstakten for teknologi." O'Keefe understregede, ligesom Apollo 11-astronaut Michael Collins ved en fejring af 50-årsdagen natten før, at Apollo-programmet var omstridt og ikke specielt populært hos amerikanerne, før astronauterne rent faktisk begyndte at rejse fra Jorden og begive sig til Månen; derefter begyndte hundredere af millioner hoveder at kigge op. Indtil da var det missionen – af præsidenterne Kennedy og Johnson – der drev lynprogrammet, som revolutionerede teknologier. Det var et spørgsmål om lederskab.

Præsident Vladimir Putin fra Rusland havde også ret da han den 9. juli foreslog et internationalt lynprogram for fusionsenergi, der – blandt meget andet – vil stå for fremdrivningen [af raketter], som vil kunne tage mennesker gennem solsystemet ved høj hastighed. Putin kaldte det modgiften mod fortvivlelsen over den falske "klimanødsituation" og dens konsekvenser i form af menneskelig fattigdom og død.

Igennem de lange årtier, hvor amerikanske ledere i realiteten opgav NASA, holdt Lyndon LaRouche liv i flammen for menneskehedens udenjordiske mission, og døjede for det med udskældning og latterliggørelse fra medier og "eksperter".

Hans nationale tv-program "The Woman on Mars" (Kvinden på Mars) fra 1988 er stadig den mest inspirerende og helt rigtige opfordring til det videnskabelige lynprogram, der kræves nu. "Vi skal tage fat hvor vi slap med det gamle Apollo-program," sagde LaRouche dengang. Lynprogrammet vil 'knirke' til at begynde med, men så vil det revolutionere industrier og produktive kræfter. I alle de årtier havde LaRouche ret, og har det også nu.

50-årsdagen for månelandingen er et 'wake-up call' for de unge:

Skab fremtiden med Schiller Instituttet.

Schiller Instituttets ugentlige webcast med Helga Zepp-Larouche den 21. juli 2019

Helga Zepp LaRouche karakteriserede den globale anerkendelse af betydningen af menneskets første skridt på Månen for 50 år siden som et velkomment 'wake-up-call', der kan genoprette optimismen, som har været under angreb af den grønne ideologi igennem de sidste halvtreds år. Mange nationer har nu store,

spændende rumprogrammer. At spejde ud i rummet og genkende den realitet, at der er et stort univers, som skal udforskes, er i sig selv en "smuk afvisning af den grønne ideologi". Schiller Instituttets konference i New York var et stort gennembrud, da denne realitet var grundlaget for en lidenskabelig diskussion om det potentiale, som mennesket åbner op for, når det påtager sig den 'udenjordiske forpligtelse', som defineret af rumvisionæren Krafft Ehrlicke.

Sæt dette i kontrast til stupiditeten hos dem, der presser på for konfrontation og krig mod Kina, eller den åbenlyse britiske offensiv for krig imod Iran. Disse eksempler på dårskab tyder på, at det finansielle oligarkis loyalitet ligger over for det system, der er ved at bryde sammen, og ikke den menneskelige befolknings ve og vel.

Vore seere bør hjælpe os med at bringe denne besked ud til alle – ingen bør acceptere degenerationen, påtvunget af dem der har gavn af at bevare et system i sammenbrud. Gå med i Schiller Instituttet for at skabe skiftet til det nye paradigme!

**Den unipolære verden er ved
at gå i opløsning;
bring verden sammen gennem
menneskehedens mission i**

rummet.

Den 17. juli (EIRNS) – På næsten alle fronter er paradigmet for en unipolær verden, der bygger på begrebet om et imperium, ved at gå i opløsning, mens et nyt paradigme af suveræne nationer, der samarbejder om udviklingen af hele menneskehedens produktive kræfter, som spreder sig fra Asien gennem ideen om den Nye Silkevej. Selv lederne af det døende finansielle imperium ser skriften på væggen: Den franske finansminister, Bruno Le Maire, der talte i dag ved en konference for lederne af IMF, Verdensbanken og den Europæiske Centralbank for at mindes 75-årsdagen for Bretton Woods-Systemet, sagde følgende: "Bretton Woods, som vi kender det, har nået sine grænser... medmindre vi formår at genopfinde Bretton Woods, kan den Nye Silkevej blive den nye verdensorden."

Sandt nok. Men Le Maires opfattelse af at et sådant nyt paradigme er en trussel mod den vestlige verden er nonsens. Det begreb, som Franklin Roosevelt forestillede sig på Bretton Woods-konferencen i 1944, hvor Roosevelts "hamiltoniske" vision blev vedtaget frem for det Britiske Imperiums repræsentant John Maynard Keynes', er systematisk blevet undergravet af det britiske "frihandels"-dogme og omdannelsen af det regulerede finanssystem til uhæmmet spekulation i tiden efter Glass-Steagall. Den igangværende opløsning af Deutsche Bank er et af tegnene på det hastige sammenbrud af den "billioner af dollar store" boble af derivater og gearede lån, der nu hænger over det vestlige finansielle imperium.

Det nuværende Bretton Woods-spøgelse er færdigt. Det kan ikke reformeres, men stedes til hvile gennem en total reorganisering af verdens finansielle system, som skitseret af Lyndon LaRouche for længe siden, med den enorme vækst og udviklingsproces, skabt af Bæltet & Vejen som udgangspunkt for samarbejde mellem Kina, Rusland, Indien, USA og andre i et helt nyt system. Den nuværende bølge af kulturel optimisme,

skabt af 50-årsdagen for menneskets heroiske landing på Månen på lørdag, og den modige erklæring fra præsident Trump og hans NASA-direktør, Jim Bridenstine, om at en mand og en kvinde vil vende tilbage til Månen inden for fem år, og at vi vil blive på Månen som en base for at nå Mars og hinsides – denne bølge af optimisme må blive den kanal, gennem hvilken verdens folk genvinder deres følelse af en fælles menneskehed.

Tusindvis af begivenheder finder sted rundt om i verden i denne uge til ære for den store præstation for 50 år siden, og inspirerer folk og nationer til at slutte sig sammen om det der virkelig forener hele menneskeheden – den “udenjordiske forpligtelse”, at menneskeheden, og menneskeheden alene, kan forestille sig et univers med 2 billioner galakser, og forestille sig en fremtid hvor menneskeheden virkelig er udødelig, og bringer herredømme over stadig større dele af universet i løbet af de næste tusinder af år. Som LaRouche sagde i 1986: “Hvad er den gode persons ønske? Hvad, udover at opdage skabelsens love mindre ufuldendte, med det mål at vores viden som vejledning for vores praksis afviger mindre fra Skaberens vilje, som udtrykt i den lovmæssige orden i dette univers. Hvem kan blive god, hvem længes ikke efter at komme overens med Skaberens og på den måde mindske ufuldkommenheden i ens egen forståelse af den lovmæssige orden i skabelsen?”

I dag mødtes LaRouchePAC-organisatorer foran den amerikanske Kongres for at kræve, at LaRouches navn bliver rensset, for at hans dybtgående ideer kan blive formidlet til de mennesker der lever i dag, som en nødvendig forudsætning for at klare den store udfordring med at forberede menneskeheden til den forestående opgave, som illustreret af Måne-Mars-missionen. Megen morskab kom fra at gøre grin med den skøre prins Charles, der for nylig advarede om, at verden ikke kan overleve, hvis vi ikke stopper kulstofudledninger inden for 18 måneder. En organisator spurgte de underholdte og fornøjede forbipasserende: “Hvor mange vindmøller skal der til for at flyve til Månen?” Lederne af den psykotiske miljøplan i

Kongressen, "Green New Deal", (nu kendt som "Apokalypsens fire Damer") er blot marionetter for den britiske kongefamilie og deres håndlangere, som Al Gore og George Soros, der forsøger at redde deres bankerotte finanssystem gennem nedskæringer, affolkning og krig.

Deltag i Schiller Instituttets fejring af månelandingen lørdag den 20. juli kl. 19.00, på https://youtu.be/6G_mx9ix68I under overskriften: "Menneskehedens fremtid må bestemme vores nutid – en dialog mellem kulturer om, hvordan man udvikler befolkningen og de produktive kræfter for Jordens næste halvtreds år."

Et bankerot system kræver affolkning

Den 16. juli (EIRNS) – Den 16. juli blev den tyske forsvarsminister Ursula von der Leyen med en meget snæver margin valgt til at være den nye formand for EU-Kommissionen. Som led i processen med at tilvejebringe de nødvendige stemmer blandt det fuldstændigt splittede Europa-Parlament, leverede hun en hårrejsende tale til støtte for det Britiske Imperiums mangeårige politik for grøn fascisme, der har til hensigt at kraftigt affolke planeten.

Grundlægger af Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche, slog straks alarm over von der Leyens tale og den bredere bagvedliggende politiske offensiv. I en diskussion med medarbejdere udtalte Zepp-LaRouche, at hvad der sker, er en virkelig massiv indsats for at gøre præcis, hvad klimaforandrings-fanatiker og ledende fortalere for affolkning,

Hans Joachim "John" Schellnhuber, CBE (Commander of the British Empire –*red.*), sagde i 2011 med hans opfordring til "den store omdannelse af verdensøkonomien og de-karbonisering af verden" – en verden som, hævder han, kun har en bæreevne på 1 mia. mennesker. Eller som mentor for den grønne barnesuperstjerne Greta Thunberg udtalte i en artikel i 2001, "har en bæreevne på kun en halv milliard mennesker!".

Zepp-LaRouche forklarede, at drivkraften bag denne politik for folkemord er et bankerot Britisk Imperium, der forsætligt spreder pessimisme overalt på planeten, især blandt ungdommen. "Vi er vidne til et fuldstændigt angreb fra det Britiske Imperium og oligarkiets side, der udmærket ved, at deres system er ved at nærme sig vejs ende. Og da de har været fuldstændigt uvillige til at ændre noget efter den systemiske krise i 2008, har de valgt i stedet at skabe krige og drastisk nedbringe planetens befolkningstal. Desuden "ved de, at de står over for fremkomsten af et nyt paradigme", centreret om Kinas Bælte- og Vejinitiativ, "som allerede har fået tilslutning af 126 nationer og omkring 30 store internationale organisationer, der klart repræsenterer størstedelen af verden, og de [oligarkiet –*red.*] har i grunden besluttet at sætte alt på et bræt".

Zepp-LaRouche fortsatte med at forklare, at "det er dette apparat, som min nyligt afdøde mand, Lyndon LaRouche, kæmpede imod med hele sit livsværk: den britiske naturfredningsbevægelse, den racehygiejniske bevægelse og derefter genopbygningen og omorganiseringen af disse i form af Verdensnaturfonden, Romklubben – alle disse organisationer, der forhindrede udvikling af Den tredje Verden, og som udtrykkeligt arbejdede, i hvert fald siden Romklubben i 1972, for befolkningsreduktion."

I modsætning til denne anti-videnskabelige pessimistiske kult er en bølge af optimisme begyndt at feje henover planeten, specielt omkring 50-årsdagen for menneskets landing på Månen – herunder præsident Donald Trumps tilsagn om at genoptage denne

mission med rumfart – men mere bredt omkring de skridt der med udgangspunkt i Asien bliver taget hen imod et nyt paradigme baseret på økonomisk udvikling og fred. G20-topmødet den 28.-29. Juni i Osaka gjorde vigtige fremskridt i den retning, især ved de vigtige møder på sidelinjen mellem præsident Trump og Ruslands præsident Vladimir Putin og med Kinas præsident Xi Jinping – til trods for Londons febrilske indsats for at forhindre dem i at finde sted. Nu befinder vi os ved det punkt, hvor der skal kød på benene for at opretholde det positive momentum og skabe et egentligt strategisk skifte. På den russiske front starter våbenforhandlingerne i Genève den 17. juli, og selv om ingen af siderne forventer noget gennembrud – især da det centrale amerikanske dagsordenspunkt tilsyneladende er at få Kina involveret i våbenreduktionsforhandlinger, som kineserne har nedlagt veto imod – sætter USA og Rusland sig for at tale sammen. På Kina-fronten er spørgsmålet: Hvornår starter den personlige samtale om handel igen mellem de to forhandlingshold? Finansminister Mnuchin sagde, at endnu en telefonkonference efter Osaka mellem kinesiske og amerikanske forhandlere forventes i løbet af kort tid, og hvis alt går godt, følger et personligt møde. Imidlertid forbliver stemningen anspændt over de økonomiske problemer, Taiwan og andre spørgsmål.

Som Zepp-LaRouche udtalte i sin diskussion med medarbejdere: "Vi befinder os ved en absolut skillevej. Vi skal få folk til at forstå, at optimisme er Prometheus' kraft. Det er kreativitetens kraft, det er menneskehedens kraft, fordi vi kan forestille os hvilken vej vi skal gå, og at der ikke er nogen grænser for det."

Atten måneder til at ødelægge Londons imperium

Den 15. juli (EIRNS) – Prins Charles har givet os 18 måneder til at erklære sin “klima-undtagelsestilstand”, og stoppe med at bruge fossile brændstoffer, opdrætte kvæg, flyve og køre. Og kongefamiliens beundrende intellektuelle og milliardærer opfostrer ham små, men voksende, hære af vildledte og hjernevaskede unge, i forsøget på at tvinge os. Selv disse unge blev bedt om at sige “12 år” indtil planeten er gået tabt – men Prins Charles skærper “nødsituationen” til 18 måneder. Skønt den britiske regering med Theresa May tydeligvis har været den “inaktive”, “dysfunktionelle”, som deres ambassadør i Washington burde have beskrevet, fortsætter den og den britiske kongefamilie på “fuld kraft frem” for at fremtvinge en stor krise for Trumps regering. Den britiske efterretningstjeneste har kørt hårdt for at få Trump ud, eller for at få hans regering tilbage under Londons kontrol, i Paris-Klima-aftalen, og mod alle former for fremskridt i det 21. århundrede for nationer og befolkninger i udviklingslandene. Som da præsident Barack Obama herskesygt fortalte unge afrikanere, at Jordan ikke vil tolerere industriel udvikling for Jer, for “planetten vil koge over.”

Lyndon LaRouche, fra den tid han skrev “Der er ingen grænser for vækst” for at aflive Romklubbens myte om “Grænser for vækst” i 1970’erne, var den førende modstander af den britiske kongefamilies “økologiske” fremstød for at reducere verdens befolkning. De hadede ham for hans optimisme, hans undervisning i NASA’s mission til Månen og Mars i årtier, da amerikanske ledere havde opgivet det.

Præsident Donald Trump – sammen med regeringerne i Rusland, Indien, Kina og mindre magter over hele verden – har afvist

denne skingre påstand om, at mennesker ikke er andet end "klima-nødstilfælde". Han har beordret, at USA så hurtigt som muligt, skal tilbage til Månen for at udvikle baserne for at rejse til Mars, ud i solsystemet, galaksen, hvor det er klart, at menneskeheden ikke har nogen grænser, og at de enkelte individer ingen grænse har, udover deres egen kreativitet. Han har opfordret til genudviklingen af atomkraftværker samt fossile brændstoffer, og har afvist Paris-aftalen som den dødsfælde den udgør.

Derfor ser vi, at det Britiske Imperium til stadighed forsøger at provokere Trumps USA til krige og stormagtskonfrontationer – altid den sikreste måde for geopolitiske London at udøve indflydelse og kontrol. Britisk efterretningstjeneste iværksatte "Russiagate" for at forsøge at sikre, at intet strategisk samarbejde – herunder regional krigsunddragelse – var muligt mellem præsidenterne Trump og Putin. Og vi dokumenterer igen nedenfor, at London, igen og igen i hele perioden siden foråret 2017, har forsøgt at iscenesætte "begivenheder", der ville presse Trump ind i en ophedet krig i Sydvestasien.

Denne kampagne med "angreb" under falsk flag begyndte med "kemiske våben" i 2017, hvilket efterfølgende viste sig at have været iscenesat af de Hvide Hjelme, en gruppe finansieret i London på initiativ af den britiske efterretningstjeneste, som hævder at have "reageret" på de iscenesatte angreb. Og det fortsatte i sidste uge, med hvad der tilsyneladende var en åbenbar iscenesat "redning" af et tankskib med britisk flag, udført af et britisk krigsskib, "under iransk angreb" i Golfen. Da det ikke lykkedes at fremprovokere amerikanske militærstyrker mod Iran, erklærede den britiske udenrigsminister, at Iran nu kun er et år fra at besidde atombomber.

Vi er vagtsomme overfor, hvad monarkiet og dets undersåtter vil iværksætte næste gang; de truer faktisk planeten med en verdenskrig, hvis det nu lykkes dem at fremprovokere en krig

mod Iran.

Vi ved også hvad vi skal gøre: Fejre Apollos 50 års jubilæum som LaRouche ville, ved at planlægge menneskehedens næste 50 år i rummet. Schiller Instituttet holder arrangementer rundt om i USA denne weekend, med udgangspunkt i en stor konference i New York, for at gøre netop dette. New York-arrangementet bliver live-streamet fra Schiller Instituttets hjemmeside kl. 19 den 20. juli. Om 18 måneder vil USA, Indien, Kina, Japan og Rusland alle være på, eller på vej mod Månen og videre – og det Britiske Imperium må destrueres.

Den bitre sandhed om det amerikanske “økonomiske opsving”

De artikler, der følger efter denne introduktion, er blot en overfladisk ridse i overfladen af det mest ødelæggende fysiske økonomiske sammenbrud, USA nogensinde har oplevet. Når man læser følgende rapporter – og der er vigtige områder som energiforsyning, vandforsyning, uddannelse og sundhedspleje, som ikke engang berøres her – kunne man først tro, at man læser en rapport om en anden planet midt i en mørk tidsalder. Men når du læser denne rapport, så spørg dig selv: Oplever du ikke præcis de resultater, der er dokumenteret nedenfor?

Du kan så begynde at overveje hele hysteriet i de amerikanske medier om det forfærdelige “autoritære regime” i Kina, hvor 800.000.000 mennesker, i virkeligheden, er blevet løftet ud af fattigdom, der er blevet bygget hundreder af skinnende nye

byer, tog bliver udviklet som kører 600 km i timen, og millioner af børn spiller violin og klaver, og du kunne se på dig selv, og de forhold du har tolereret, i et nyt perspektiv. I 2017 blev det fastslået, at der stadig var omkring 30 millioner fattige i Kina, der hovedsagelig boede i landdistrikter og vanskeligt tilgængelige områder. Et målrettet program blev gennemført, og Kina er på rette spor for fuldstændigt at eliminere fattigdommen inden for sine egne grænser inden 2020. Overvej hvor langt Kina er nået i de sidste 50 år.

Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, har ofte talt om den økonomiske elendighed, hun oplevede i Kina, da hun rejste der som en ung journalist midt i "Kulturrevolutionen" i 1971, men i dag er forholdene fuldstændig forandrede. Betragt nu USA i samme tidsrum. Siden 1971 er forholdene i USA gået i den stik modsatte retning: Den forventede levetid i USA er faldende i den længste periode siden Første Verdenskrig; stofrelaterede overdoser og selvmord har overgået bilulykker som dødsårsag; tidligere udryddede sygdomme er i stigning; hjemløshed, skjult og åbenlyst, breder sig voldsomt; broer, tunneller og anden vital infrastruktur kollapser; Metro-systemerne er faldefærdige og farlige; mange af vores kommunale vandsystemer er over 100 år gamle; tørke og oversvømmelse er hvad der er tilbage af vores landbrugssektor; og energiforbruget pr. indbygger falder – alt sammen tegn på et døende samfund.

Den forfærdelige økonomiske opløsning af USA ville aldrig være sket, hvis det amerikanske folk havde tilsluttet sig Lyndon LaRouches ideer. Da USA kæmpede med 1960'ernes paradigmeskifte, så voldsomt bebudet af mordet på Præsident Kennedy, advarede Lyndon LaRouche sine medborgere, at medmindre man stoppede og vendte denne udvikling, ville dette skifte føre til opløsningen af nationen. I årtier siden, har han advaret igen og igen om, at afindustrialiseringen ("liberaliseringen") af økonomien og ledsagende modkultur med

rock-sex-stoffer i 60'erne lagde vejen til et økonomisk sammenbrud, og til ødelæggelsen af det kognitive potentiale i befolkningen. Da Nixon trak stikket på Bretton Woods-Systemet i 1971, og ændrede det internationale monetære system til flydende valutakurser, meddelte LaRouche profetisk, at denne ændring af politikken – givet til USA af det britiske imperium – enten ville føre til en ny fascisme, eller ville fremtvinge oprettelsen af en ny økonomisk verdensorden.

Næsten 50 år – et halvt århundrede – senere er LaRouches advarsler blevet bekræftet, som borgerne kan iagttage overalt. Det imperiale geopolitiske system, der førte menneskeheden ind i to verdenskrige og har forårsaget mange gange mere massedød gennem dets økonomiske imperialism end Hitlers regime, kollapser nu under vægten af dets egen selvdestruktion. Derfor står især befolkningen i USA over for en presserende beslutning. Vi må se problemets omfang i øjnene for at mønstre modet til at kræve en løsning. Efter de studier, som beskriver de forskellige fysiske sektors sammenbrud i den amerikanske økonomi, følger en opfordring til handling, der ledsager en artikel skrevet af LaRouche, hvori han fastsætter "fire love" for at redde USA. Han siger, at disse love er "ikke et valg", men "en umiddelbar nødvendighed". Vi tror, at du vil være enig i den vurdering, når du er færdig med at læse denne rapport.

Rapporten kan læses her:
(https://larouchepub.com/eiw/public/2019/2019_20-29/2019-27/ei rv46n27-20190712.pdf)

Det Britiske Imperiums forræderi afsløret mens Trump gør skridt til et nyt paradigme med Rusland og Kina.

Den 14. juli (EIRNS) – Den undergravende rolle af britiske imperialistiske interesser bliver i stigende grad afsløret for verden. To store åbenbaringer alene i denne uge: For det første blev den tidligere britiske ambassadør i USA, Sir Kim Darroch, af sine egne rapporter til udenrigsministeriet, afsløret i at forsøge at undergrave den politik, som USA's præsident fører, alt imens at han arbejder for en "hændelse" i den Persiske Golf, hvor en amerikaner dræbes, og skylden skydes på Iran (en typisk britisk operation under 'falsk-flag', i lighed med den der blev udført af 'de Hvide Hjelme' i Syrien) for at tilsidesætte præsidentens afvisning af at gå i krig mod Iran.

For det andet gennemførte briterne en åbenlys handling af sørøveri ud for Gibraltar ved at beslaglægge et iransk olietankskib, hvorefter de iscenesatte en hændelse i Hormuz-strædet, hvor Iran fejlagtigt blev anklaget for til gengæld at forsøge at beslaglægge et britisk olietankskib. Som rapporteret nedenfor var denne hændelse iscenesat af den britiske militære efterretningstjeneste, som [imidlertid] forfejlede sin hensigt, og nu er blevet afsløret som en svindel.

Siden mordet på Jack Kennedy og den britiske succes med at trække USA ind i en uamerikansk kolonial krig i Indokina, har det anglo-hollandske neoliberale finansielle system systematisk overtaget den amerikanske økonomi. Dette blev

muliggjort ved at udnytte USA's fallit på grund af omkostningerne ved den folkemorderiske asiatiske krig og ved den kulturelle undergravning af en demoraliseret ungdomsgeneration gennem en 'ny opiumskrig', den anti-videnskabelige "miljø"-bevægelse, ledet af den kongelige familie, og udbredelsen af degenereret og grim "musik" for derved at nægte ungdommens adgang til skønheden i den klassiske musik og kultur. I stedet for den hamiltoniske politik med øremærket kredit, som indført under Roosevelts New Deal og under Kennedys rumprogram, og en udviklingspolitik for atomkraft/fusionsenergi, blev slagordene britisk "frihandel", "centralbankens uafhængighed" og lignende uamerikanske svindelnumre sat i stedet. Resultatet var spekulanter overtage af økonomien, outsourcing af vores industrier, legalisering af stoffer, hvilket medførte ødelæggelse af industri og infrastruktur og det moralske forfald der karakteriserer USA i dag, som det delvis dokumenteres i EIR's specialnummer: "The Bitter Truth of U.S. economic "Recovery" (Den bitre sandhed om USA's økonomiske opsving). "Intet mindre end en tilbagevenden til Hamiltons politik – ikke kun i USA, men i forbindelse med de store eurasiske kulturer – Rusland, Kina og Indien – som foreslået af Lyndon LaRouches 'fire love' og hans ide om et Nyt Bretton Woods – kan stoppe sammenbruddet af de vestlige økonomier og faren for global krig.

Præsident Donald Trump har taget små, men dramatiske skridt til at forfægte sit personlige lederskab og bryde med "etablissementet i Washington", som har forvandlet begge politiske partier til spytslikkere for britisk imperialistisk politik med permanent krigsførelse og "fri markedsdiktatur" af London og Wall Streets finansielle karteller. Han har taget skridt til at afslutte det sidste levn af Den kolde Krig i Korea; han forhandler en afslutning på den "endeløse krig" i Afghanistan; han er begyndt at genoprette optimismen fra Kennedys rumprogram gennem hans Måne-Mars-mission; han har holdt venlige møder med lederne af Rusland, Kina og Indien (blandt andre) på sidelinjen af G20 i Osaka, til stor rædsel

for briterne og de neo-konservative i hans eget kabinet; han har ophævet de absurde og destruktive "anti-kulstof"-regler, der blev pålagt af Obama, og samtidig gjort gældende at ren luft og vand er det virkelige miljøproblem; han har gjort sig til talsmand for "fair trade"-politik i modsætning til det neo-koloniale mantra om "globalisering".

Truslerne om krig og økonomisk disintegration eksisterer stadig trods disse små trin. Helga Zepp-LaRouche pegede i sin ugentlige webcast i lørdags på det centrale stridspunkt, der er involveret i at afslutte disse trusler og indlede et nyt paradigme for menneskeheden, ved at tage fat på forfaldet i borgernes moralske karakter, som præsenteret i Friedrich Schillers idé om den æstetiske uddannelse af mennesket. "Det er absolut nødvendigt," sagde Zepp-LaRouche, "at den moralske opbygning af menneskeheden går hånd i hånd med videnskabelige og teknologiske fremskridt, fordi videnskab og teknologi alene ikke har svaret på spørgsmålet om menneskets moralske adfærd." "Det er den æstetiske uddannelse, indflydelsen af stor kunst, klassisk musik, klassisk poesi og de andre klassiske kunstarter, som har denne forædlende virkning på mennesket, og derfor må disse to ting absolut gå sammen."

Schiller Instituttet vil den 20. juli fejre 50-årsdagen for menneskehedens landing på Månen med begivenheder på Manhattan og andre steder rundt omkring i verden med både videnskabelige og musikalske præsentationer, der også fejrer Lyndon LaRouches grundlæggende princip om, at den kreative proces inden for kunst og videnskab er en og samme.

Kunne menneskets fremtid i rummet være nøglen til at besejre den dødelige pessimisme

Schiller Instituttets ugentlige webcast med Helga Zepp-LaRouche den 13. juli 2019

Helga Zepp-LaRouche åbnede dagens webcast med at diskutere "lyspunkter" i den strategiske situation, der kommer fra diplomatiet på G20-topmødet og Trump-Kim-mødet i den Demilitariserede Zone. Alligevel er det potentiale, der er ved at opstå, for at bryde med den geopolitiske unipolære verden truet af menneskehedens fjende, det Britiske Imperium, som er involveret i militære provokationer mod Iran og Kina, men endnu vigtigere, gennem dets rolle i at sprede pessimisme om fremtiden ved indførelsen af en anti-menneskelig grøn ideologi.

Mens Vesten ødelægger sig selv, er Asien på vej op, og et centralt element i Asiens fremkomst er vægten på rumforskning. Kina og Indien er begge involveret i måneprojekter, og Trumps hensigt om at USA skal være tilbage på månen inden 2024 definerer et potentiale for bredt videnskabeligt samarbejde. Dette er modgiften til pessimismen fra "grænser for vækst", osv., hvorfra den grønne bevægelse blev lanceret – den menneskelige kreativitet kan altid åbne nye horisonter, betonedede hun, ligesom Krafft Ehrlicke gjorde, med sin visionære idé om "den udenjordiske forpligtelse", og som Lyndon LaRouche

viste i sine skrifter.

Vi kan bruge 50-årsdagen for Måne-landingen til at bringe fornyet optimisme til mennesker, noget som i høj grad frygtes af de neoliberale imperiale netværk centreret i London.

Vor tids store øjeblik må finde et stort folk

Den 11. juli (EIRNS) – De overraskende og uventede udviklinger i de seneste uger har ført USA og verden frem til et vendepunkt i flere nært beslægtede kampe, eller flere aspekter af den samme kamp. Et aspekt er at skabe enighed blandt de fire store anti-imperialistiske stormagter, USA, Rusland, Kina og Indien. Nu, endnu en gang, befinder verdens spekulative, London-centrerede finanssystem sig ved afgrunden af en krise, der er værre end den der brød ud i 2007. For at afværge det havde den afdøde statsmand og økonom Lyndon LaRouche længe foreslået, at de fire nationer skulle slutte sig til hinanden og indlede et nyt globalt system, et kreditsystem snarere end et finansielt system. Værdiløse spekulative beholdninger vil blive sat igennem konkursbehandling, og faste valutapariteter genindføres. Den nye institution vil udstede lavt forrentede kreditter i stor målestok til udviklingsprojekter rundt omkring i verden, som Kinas enorme Bælte- og Vejinitiativ – et globalt program for infrastruktur som 123 nationer har underskrevet samarbejdsaftaler med. Det nye internationale kreditsystem vil blive inspireret af Franklin Roosevelts design til det oprindelige Bretton Woods-system, som blev forvansket efter hans død. Et sådant nyt globalt kreditsystem

vil bogstavelig talt gøre en ende på imperialismen fra den ene dag til den næste, da dagens herskende London-centrerede spekulative finanssystem, som omfatter Wall Street, Den internationale Valutafond og lignende, er synonymt med imperialismen; det er faktisk den eneste imperialismen der eksisterer i dag.

I takt med at disse fire stormagter retter ind efter hinanden, vil de kvæle krigsprovokationer – som hovedsagelig er britiske, eller britisk orienterede, og pacificere krigszoner.

Et andet aspekt er kravet om at menneskeheden er udfarende fra dens hjemmeplanet med henblik på at udforske og i sidste ende kolonisere månen, solsystemet og derudover, som Lyndon LaRouches samarbejdspartner, den store tysk-amerikanske rumforsker Krafft Ehrlicke, kaldte "det udenjordiske imperativ" (forpligtelsen fra det ydre rum –red), som en moralsk nødvendighed. Det er sådan 1. Mosebog må forstås. Mennesket i Guds billede er ikke jordbundet; han er universel som sin skaber og en udødelig art. Da de samme fire stormagter også er de store rummagter (sammen med Japan og andre), åbner rumforskning og -kolonisering sig øjeblikkeligt som et felt for deres samarbejde.

Tæt forbundet hermed er kampen for at sætte en stopper for det britisk dirigerede kupforsøg mod den legitime valgte amerikanske præsident, Donald Trump, et kupforsøg som stadig fortsætter på trods af at Mueller-rapporten fastslog, at der var "intet samarbejde [med Rusland]". Som millioner af amerikanere nu forstår, var den udenlandske magt, der blandede sig i valget i USA i 2016 og senere, London, og ikke Moskva, fordi London vidste, at en præsident Trump ikke ville være deres villige 'skødehund', ligesom vore seneste præsidenter eller en Hillary Clinton, som ikke ville vove at bryde ud af det "specielle forhold" med det Britiske Imperium for at samarbejde med Rusland, Kina og Indien. De iværksatte i stedet uendelige udenlandske krige baseret på britiske løgne, som tidligere premierminister Tony Blairs "uredelige dossier" om

irakiske masseødelæggelsesvåben.

Man kan forestille sig den rædsel, med hvilken London erfarede hvordan gennembruddet i forhandlingerne mellem præsident Trump og Nordkoreas Kim Jong Un i 'den demilitariserede zone' (DMZ) var blevet forberedt, igennem et tæt samarbejde mellem præsident Trump og Vladimir Putin og præsident Xi Jinping i Kina, og også Indiens premierminister Narendra Modi. Putin havde mødtes med Kim under forberedelserne, og Xi foretog et statsbesøg i Nordkorea umiddelbart før hans møde med Trump i slutningen af juni. Processen fortsætter intensivt, selv om den falske nyhedspresse hellere ville ignorere det. I mellemtiden forsøger de samme fire stormagter at forhandle om en eventuel fredsaftale i Afghanistan.

Den 4. juli mindede præsident Trump amerikanerne og andre om, hvorfor Den amerikanske Frihedskrig blev udkæmpet, og mod hvem – det samme Britiske Imperium. Millioner lærte også fra denne tale for første gang, at menneskeheden vil rejse til månen igen i 2024, denne gang for at industrialisere Månen og søsætte missioner til Mars, som Lyndon LaRouche forudsagde i sin berømte halvtimes TV-kampagnevideo i forbindelse med det Demokratiske Partis præsidentnominering i 1988, "The Woman on Mars" (Kvinden på Mars). Den 20. juli fejrer verden 50-årsdagen for Apollo 11's landing på månen, en dag der fejres internationalt af Schiller Instituttet i denne ånd.

Derefter afslørede Storbritanniens ambassadør i Washington, Sir Kim Darroch, i en række notater, der blev lækket den 7. juli, sig selv som en fjende og en medsammensvoren mod den amerikanske præsident, og blev tvunget til at træde tilbage den 9. juli.

Således har en række pludselige, uventede begivenheder afsløret, hvor tæt vi er på sejr i denne mangesidige kamp. For alle dem, der tænker 50 år tilbage, til Apollo 11, kan det virke som om vi er tæt på at realisere John Kennedys planer og drømme, som blev afbrudt af det britisk inspirerede snigmord

på ham, tillige med mordene på hans bror Bobby og Martin Luther King.

På det tidspunkt syntes det som om, at ingen trådte frem for at bære faklen videre fra de tre. På en måde er det sandt – ingen af deres nærmeste medarbejdere trådte frem. Men i en dybere forstand var det Lyndon LaRouche, der trådte frem. Han fulgte denne vej via en genopdagelse af de videnskabelige principper for økonomi. Første gang han kom i rampelyset var da han fremlagde en korrekt prognose for Nixons ødelæggelse af Bretton Woods-systemet i 1971, en prognose der tidligere var blevet spottet af alle "anerkendte" økonomer. LaRouche forstod den forfatningsmæssige institution i det amerikanske præsidentskab, arbejdede indenfor denne, og deltog i otte præsidentkampagner. Blandt andre historiske præstationer, fik han i 1983 præsident Ronald Reagan overtalt til hvad sidstnævnte kaldte Det strategiske Forsvarsinitiativ ("Strategic Defense Initiative", SDI, -red.) som et alternativ til kernevåbnenes "gensidigt sikret ødelæggelse", samt en global udviklingspolitik.

LaRouches forslag til Moon-Mars-missionen stammer fra hans Strategiske Forsvarsinitiativ.

For dette blev LaRouche udsat for falske anklager og sendt i fængsel i fem år af den samme britisk inspirerede gruppe, som har forsøgt at ramme præsident Trump, herunder den samme korrupte anklager, Robert Mueller. Men fængslingen stoppede ham ikke. Fra fængslet udtænkte han planen, der dengang blev kaldt "Productive Triangle" ('den Produktive Trekant'), som senere blev til Kinas Bælte- og Vejinitiativ, der i den grad har ændret verden, og for eksempel bragt håb til Afrika. LaRouches navn må renses, befris for besudlingen fra de falske anklager, så hans ideer kan udbredes yderligere for at sikre den sejr, der nu er inden for rækkevidde.

Nu, i dag, er et stort øjeblik indtruffet, for at finde et stort folk der kan vinde denne kamp.

Det Britiske Imperiums særlige forhold falder sammen – Perfidious Albion Delenda Est

Den 10. juli (EIRNS) – I USA og Storbritannien er der en voksende erkendelse – og bæven hos nogle – af at det særlige forhold mellem Storbritannien og USA er i kaos og godt kunne blive fuldstændig og uigenkaldeligt ødelagt i den nærmeste fremtid. Udgivelsen af de diplomatiske telegrammer fra den tidligere britiske ambassadør i Washington (han fratrådte i morges) Sir Nigel Kim Darroch, KCMG (kommandør i ridderordenerne St. Michael og St. George) betyder langt mere end afsløringen af den uanstændigt adlede aristokrat for hans rolle i det britiske imperiale kupforsøg mod dets tidligere koloni. Faktisk har det potentialet til at tippe vægten mod imperiets kontrol over USA: Afslutningen på det "frie markedes" økonomiske konstruktion, pålagt ruinerne af det hamiltoniske "Amerikanske System" med statslig kredit og videnskabeligt fremskridt; og afslutningen på det amerikanske militærs styrke, der bliver brugt som den "dumme kæmpe" for at udføre britiske koloniale krige i hele Asien og Mellemøsten.

Lyndon LaRouche tilbragte en stor del af sine 96 år med at kæmpe for at uddanne amerikanere og verdensborgere til at forstå, at den egentlige fjende af civilisationen ikke var en nationalstat eller nogen kombination af nationalstater, men det overnationale imperium centreret i City of London og dets kontrollerede datterselskaber på Wall Street og i de finansielle centre i de øvrige vestlige magter.

Nu er kontrollørerne af dette imperium i en tilstand af panik, mens folk af god vilje endelig gør noget for at bryde kæderne i det særlige forhold. I London skriger herskaberne over at præsident Donald Trump drister sig til at fordømme den britiske ambassadørs kriminelle handlinger for bevidst at mobilisere kræfter i USA til at udføre det forræderiske kupforsøg mod Trumps præsidentskab. Den tidligere udenrigsminister Malcolm Rifkin, for eksempel, rasede over, at præsidenten er "skør og mærkelig" og hævdede (længselsfuldt, men ukorrekt), at "det meste af Amerika ignorerer" Trumps tweets.

Og i USA befrier amerikanerne sig i stigende grad fra deres underdanighed over for det Britiske Imperiums mystik. Det faktum at den britiske efterretningstjeneste stod bag hele Russiagate-fupnummeret mod præsidenten, bliver nu åbenlyst afsløret af justitsministeren og kongresmedlemmerne, præcis som LaRouche PAC afslørede fra begyndelsen. Rowan Scarborough fra Washington Times skrev i dag om "Fortælling om to dossierer" – MI6-agenten Christopher Steeles og nu Sir Kims telegrammer. "Selv før de usædvanlige afsløringer skrev Scarborough: "Præsident Trump var dybt mistænksom over for den britiske regerings rolle i efterforskningen af ham og hans allierede". Nu, påpegede ham, blev de undergravende Darroch-telegrammer "sandsynligvis distribueret til magtens sæder, herunder Downing Street nr. 10"

Alt dette er kommet bare et par dage efter, at præsident Trump brød med den neokonservative stab der omgiver ham (som vi nu ved blev opfordret af Sir Kim som "portvogtere", "Trump-hviskere", "de personer vi stoler på for at sikre, at den britiske stemme høres i West Wing i Det Hvide Hus)". I Asien gjorde Trump sit eget diplomatiske arbejde og mødtes personligt med Xi Jinping, Vladimir Putin, Kim Jong Un og mange andre. Betingelserne er blevet fastlagt for at præsidenten kan realisere sit oprindelige kampagneløfte om at være "venner" med Rusland og nå til enighed med Kina, som

rækker ud over handel, for potentielt at kunne realisere LaRouches forslag om, at USA skal tilsluttes Kinas Nye Silkevej.

50-årsdagen for Apollo 11's månelanding om 10 dage er en lejlighed til både at fejre menneskehedens kreative "herredømme over naturen" og at bringe hele verden sammen om at udvide menneskehedens "udenjordiske forpligtelse", som erklæret af den store rumforsker Krafft Ehrlicke. Tiden er knap til at opnå denne store mission. Imperiet vil ikke roligt synke hen i glemsel, men vil risikere alt – endda atomkrig – for at redde sig selv. Også boblen i det vestlige finanssystem, der er mere oppustet i dag end før krakket i 2008, har igen nået et bristepunkt.

Det bedste middel til at gøre dette betydningsfulde øjeblik klart for alle nationer og alle borgere – både faren og løsningen – er, at præsident Trump handler for at rense Lyndon LaRouches navn og placere "fornuftens kraft" lige foran menneskeheden. Onsdag den 17. juli vil en samling LaRouchePAC aktivister står foran den amerikanske kongresbygning med bannere, der bekendtgør "LaRouche-sagen: Muellers' Første Lejemord" og "Rens LaRouche!"

**Kampen for et Nyt Paradigme:
Den amerikanske republik mod
det afslørede Britiske**

Imperium Schiller Instituttets ugentlige webcast med Helga Zepp-LaRouche den 8. juli 2019

Den usædvanlige lækage af telegrammer fra den britiske ambassadør i Washington til udenrigsministeriet i London viser, at briterne stadig er involveret i en massiv kampagne for at destabilisere Trump-administrationen, som de har været siden hans valg. Helga Zepp-LaRouche advarede om, at Sir Kim Darrochs udtalelse om, at Trump må foretage endnu en kovending mht. Iran, betyder, at vi skal være opmærksomme på en ny provokation under falsk flag, udtænkt til at føre til et amerikansk angreb mod Iran. De britiske styrkers beslaglæggelse af et iransk tankskib på et falsk grundlag, er et eksempel på et sådant farligt geopolitisk spil.

Det præsidentielle diplomati i Osaka fortsætter. Som opfølgning på det strategisk betydningsfulde Trump-Kim-møde i den demilitariserede zone, kommer udsendinge fra USA og Sydkorea til Europa for at rapportere om udviklingen. Andre aktiviteter omfatter et møde mellem russiske og amerikanske embedsmænd om nedrustningsforhandlinger; Putins besøg i Italien; og nye handelsforhandlinger mellem amerikanske og kinesiske embedsmænd.

Dette er et ekstraordinært øjeblik, som blev forberedt af Lyndon LaRouches livsværk, hvis bidrag omfatter hans profetiske vision for fremtiden. Trumps tale den 4. juli fangede denne ånd, især med sin tale om Måne-Mars-missionen. For at dette kan realiseres, må LaRouches værker studeres af flere mennesker, som så kan bringe hans ideer til dem, der

endnu ikke kender ham. Kampagnen for at rense hans navn er et væsentligt element for at få dette til at ske.

Læk af ambassadørs telegrammer afslører britisk indblanding i amerikansk politik, 2020-valgene.

Den 7. juli (EIRNS) – Afsløringen, der blev offentliggjort i går eftermiddags af den britiske avis *Daily Mail*, er baseret på to års lækkede hemmelige diplomatiske telegrammer, der blev sendt tilbage til London af Hendes Majestæts ambassadør i USA, Sir Kim Darroch, og demonstrerer, som ellers alene denne nyhedstjeneste (EIRNS –red.) har bevist, at den eneste udenlandske efterretningstjeneste, der har blandet sig i USA's valg, er Storbritanniens – og at dens hensigt er at spolere Donald Trumps præsidentskab.

Ifølge de lækkede telegrammer, i forbindelse med diskussioner om Iran, insisterede ambassadør Darroch på, at briterne kontrollerer en krigerisk gruppe af "Donald-hviskere", som præsident Trump lytter til. Darroch udtalte, at Trump aldrig var indforstået med et militært svar på Irans seneste drone-nedskydning, men at en ny hændelse, der involverer tabet af amerikanske liv, kunne udløse en kovending, forudsat at briterne fortsætter med at "oversvømme zonen" med tilgængelige råd til præsidenten.

De seneste afsløringer fører til nogle afgørende spørgsmål:

Hvem er disse britisk kontrollerede rådgivere? Er der en direkte forbindelse fra det britiske udenrigsministerium? Darroch hævdede også, at briterne har infiltreret og dyrket kredsen af Trump-venner. I så fald, hvem er de, og hvordan blev det gjort? Hvad angår Iran, bør præsident Trump så ikke nu bestille en undersøgelse, centreret om britisk kontrollerede netværk i området, med det formål at forebygge og afsløre enhver ny britisk-orkestreret provokation?

Disse spørgsmål må og skal besvares hurtigst muligt i en fuldstændig undersøgelse, ikke kun af hensyn til amerikansk national suverænitet og national sikkerhed, men også af hensyn til verdensfreden.

Darroch – Kommandør i ridderordenerne St. Michael og St. George, en karrierediplomat og efterretningsofficer, der tjente under den ærkeimperialistiske Tony Blair som ambassadør for Den Europæiske Union fra 2007 til 2011 og David Cameron som national sikkerhedsrådgiver fra januar 2012 til september 2015 – har været ambassadør i Washington siden januar 2016. Det vil sige, at Sir Kim har været vagthavende officer på denne side af 'dammen' for den britiske efterretningstjeneste, MI6, og dens operation centreret omkring Christopher Steele mod Donald Trumps kandidatur i 2016 og efterfølgende præsidentskab.

Darroch har gode forbindelser til det britiske efterretningsapparat, der kørte dette kupforsøg. Da han var national sikkerhedsrådgiver, ledede han det udvalg, som rekrutterede Robert Hannigan til at lede GCHQ, Storbritanniens pendant til NSA, der videregav det efterretningsmateriale, som blev brugt til at starte "Russiagate"-svindlen mod kandidat Trump, og han spiste regelmæssigt middag med medarbejdere i Haklyt, firmaet for "pensionerede" MI6-topofficerer, som også er taget i Steele-operationen. Som ambassadør garanterede han for, at Steele var "absolut" legitim, da amerikanske embedsmænd spurgte ham.

Ingen telegrammer er blevet lækket fra den afgørende periode i 2016 – i hvert fald ikke endnu. Men dem der nu er blevet afsløret af Daily Mail, der spænder over 2017 til juni i år, viser hvordan Storbritannien ikke har stoppet, men optrappet informationskrigen, der begyndte ved Trumps fremkomst som en seriøs kandidat til præsidentskabet. I 2017 forsikrede Darroch London om, at påstandene om samspillet mellem Trump og Rusland, stadig “ikke kan udelukkes”. I de seneste telegrammer advarede ambassadør Darroch London om ikke at overvurdere resultaterne af Trumps besøg i juni 2019 hos Dronningen (“dette er stadig landet med ‘America First’ “). “Afskriv ham ikke,” skrev han; der er en “trolig vej” for Trump til at vinde 2020-valget.

I sommeren 2017 tilrådte Darroch London, at Storbritannien skulle vedtage en strategi, som han kaldte “oversvøm zonen”; en strategi for at dyrke britiske aktiver i USA for at skabe et kontrolleret rådgivnings- og efterretningsmiljø omkring præsidenten – og det amerikanske folk. I dette telegram, skriver Daily Mail, “fremhævede diplomaten også, hvordan præsidenten bruger sine aftener på at ringe til sine venner uden for regeringen”, for at søge bekræftelse eller et andet syn på sagerne”. Mange af disse venner er blevet “dyrket” af briterne, pralede sir Kim.

“Det er vigtigt at ‘oversvømme zonen’: Man vil have så mange som muligt, af dem som Trump konsulterer, til at give ham det samme svar”, skrev han. “Så vi skal være kreative med hensyn til at bruge alle de kanaler, der er tilgængelige for os gennem vores relationer med hans kabinet, medarbejderne i Det Hvide Hus og vores kontakter til hans venner udenfor.”

I et andet telegram fra juni erkendte Darroch, at præsident Trump ikke var “helt ombord” med hensyn til et angreb på Iran, og er bekymret over, at iværksættelse af et angreb ville bryde hans kampagneløfter fra 2016. Men præsidenten er nu “omgivet

af en mere krigerisk gruppe af rådgivere ... blot et yderligere iransk angreb et sted i regionen kunne udløse endnu en kovending af Trump. Desuden ville tabet af et enkelt amerikansk liv sandsynligvis gøre en kritisk forskel, "skrev Darroch.

I takt med at mennesket vender tilbage til rummet, vender det også tilbage til sin fornuft.

Den 4. juli (EIRNS) – Den seneste spektakulære udvikling i Korea er resultatet af de offentliggjorte og ikke-offentliggjorte møder mellem præsidenter Donald Trump, Xi Jinping fra Kina og Vladimir Putin fra Rusland sammen med andre verdensledere i Japan i sidste uge. Deres samarbejde om dette og andre brændende spørgsmål bør udgøre et afgørende vendepunkt væk fra udsigten til krig, og i stedet hen imod fælles højteknologisk økonomisk udvikling af en verden, der stadig, den dag i dag, er fuld af fattigdom og sult.

Men hvordan kan dette udfald sikres? For det første har vi brug for gode ledere – og præsident Trump, Xi og Putin er i sandhed de bedste ledere, vi har set i spidsen for disse nationer i mange år. Men noget andet er endnu vigtigere; hvilket blev anerkendt af de strålende begavelser, der grundlagde den amerikanske republik på denne dag i 1776, og af deres samtidige, den tyske "frihedspoet" Friedrich Schiller. Og det er borgernes moralske intellektuelle karakter. Dette er

dilemmaet, som Shakespeare indledte sin Julius Cæsar med. Dyb korrupsion, uvidenhed og overtro blandt befolkningen vil medføre, at ethvert lederskab, selv det bedste, vil snuble.

Nu er det på tide at se den kendsgerning i øjnene, at Vesteuropa og USA, den transatlantiske sektor, har befundet sig i en veritabel mørk tidsalder i de sidste årtier af det 20. århundrede (og faktisk længere). Den store, netop afdøde, amerikanske videnskabsmand og statsmand Lyndon LaRouche redegjorde for de dybere filosofiske grunde til dette, og den svingende dynamik, i takt med at amerikanernes livssyn var inspireret af Franklin Roosevelts økonomiske genopretningsprogram og af hans forventninger til efterkrigstiden, og sidenhen blev forringet under Truman. De moralske tidevandsbevægelser afspejler delvist perioderne med forfald og perioderne med spring fremad i videnskab og fysisk økonomi (snarere end aktiemarkedet). Kennedy forsøgte at genoplive Franklin Roosevelts ledelse og impuls. Men efter at Jack Kennedy, Martin Luther King og Bobby Kennedy var blevet dræbt, var der ingen anerkendt ledende skikkelse, der tog faklen op. Richard Nixons tåbelige ødelæggelse af Bretton Woods-systemet i august 1971 markerede en afgørende vending fra en økonomi med ægte fysisk produktion til den "post-industrielle" 'møgbunke, som vi sidenhen er blevet til.

Alt dette kan koges ned til det følgende. Menneskeheden sendte de første mennesker til et andet himmellegeme den 20. juli 1969 og den sidste i 1972. Fra 1972 til i dag har vi, som biologisk art, manglet evnen til så meget som at kunne gentage, hvad vi gjorde under Kennedys Apollo-program. Industrier er blevet nedlagt. Laboratorierne og universitetsafdelingerne er blevet lukket. Faktisk blev de skabeloner, der blev brugt til fremstilling af Saturn V, flertrinsraketten, stadig i dag den kraftigste der nogensinde er blevet lavet, kasseret. Lederen af teamet, der lavede den raket, Wernher von Braun, blev fjernet fra sit anlæg i Huntsville, Alabama, for at sygne nytteløs hen på et kontor i

Washington.

Nu har vi til hensigt at vende, ikke tilbage, men fremad til Månen igen. Som administrator for NASA, Jim Bridenstine, har sagt, vil Artemis-programmet, der nu er under udvikling, blive et endnu større skridt for menneskeheden end Apollo. Det vil lede til en permanent tilstedeværelse for at industrialisere Månen, ikke som et mål i sig selv, men som et nødvendigt skridt til Mars – og sidenhen hinsides. Ressourcer fra Månen, der omfatter helium-3 brændstof til fusionsenergi, vil blive udvundet og forarbejdet til brug for missioner til Mars. Og som John Kennedy foreslog til De Forenede Nationer i 1963, hvilket Trump-administrationen har gentaget, skal dette være et fuldt ud internationalt program. Sammen med ledende rumfartsnationer, som USA, Rusland, Kina, Indien og Japan, vil der være områder, hvor mange andre nationer også kan bidrage.

Dette program vil revolutionere vores økonomi. Som Lyndon LaRouche uddybede i en række banebrydende studier i 1980'erne, vil de nye teknologier, som rumindsatsen vil kaste af sig, overstige forholdet i 1960'erne, da amerikansk økonomi fik over 10 dollar for hver dollar investeret i NASA.

Dette rumprogram vil blive omdrejningspunkt for en ny global renæssance. Forestil dig for eksempel hvordan amerikanske klasseværelser vil se ud, når eleverne bliver forberedt på de nye, hidtil usete udfordringer ved udforskning af rummet – sammenlignet med den stof-omtågede kedsomhed, som vi ser i dag. Hvor Roosevelt byggede CCC-lejre for at rehabilitere ungdommen, vil vi bygge CCC-lejre for rummet, som Helga Zepp-LaRouche har sagt (Civilian Conservation Corps var et offentligt beskæftigelsesprogram under F.D. Roosevelt *–red*).

Den mand, som har gjort det muligt, er den afdøde Lyndon LaRouche. Var det ikke for de håndgribelige ændringer, som hans ideer har medført i verden i løbet af de sidste 40 år, ville ingen af de fremskridt, vi har set omkring G20-mødet i Japan d. 28.-29. juni have været mulige. Nu skal LaRouches

navn renses for de falske anklager, som han blev dømt og fængslet for i 1986-89 af den selvsamme Robert Mueller, som har forsøgt at mistænkeliggøre Trump, således at præsident Trump og andre åbent og frit kan benytte sig af hans [LaRouches] enorme arv.

Det enestående ved 4. juli

Den 3. juli (EIRNS) – Denne 4. juli (USA's frihedsdag) er mere end blot den 243. fejring af den amerikanske uafhængighedsdag; denne singularitet, særegenhed, i verdenshistorien, der markerede fremkomsten af en helt ny form for social organisation og regering af menneskeheden. "Liv, frihed og stræben efter lykke" er en god måde at angive arten af denne revolutionære forandring – som grundlæggerne forstod disse begreber, udviklet af Gottfried Leibniz.

"Visdom er videnskaben om lyksaglighed, og det er hvad der skal studeres frem for alt andet," skrev Leibniz i sit skrift "Lyksaglighed" i 1694. "Man kan være sikker på, at jo mere et sind ønsker at kende orden, fornuft, skønheden i tingene, som Gud har frembragt, og jo mere han er bevæget for at efterligne denne orden i det, som Gud har overladt i sin retning, des lykkeligere bliver han ... man gør endda sit eget bedste ved at arbejde for andres... Således har den suveræne visdom reguleret alt så godt, så vores pligt også skal være vores lykke, at al dyd frembringer sin egen belønning, og at enhver forbrydelse straffer sig selv før eller siden."

Den 4. juli er også en singularitet – et brudpunkt mellem to forskellige og uforlignelige systemer – idet det markerer det øjeblik, hvor alle de eksisterende institutioner, parametre,

regler, målinger, former for adfærd og måder at tænke på i det gamle paradigme nedbrydes og stopper med at virke; og hvor dette samme tidspunkt, i dette øjeblik, også barsler med potentialet for et helt nyt paradigme, som har forskellige institutioner, økonomiske principper, former for adfærd og frem for alt måder at tænke på.

Med hensyn til det første, kan man betragte EU's førende institutioners skandaløse afgang, herunder Den Europæiske Centralbank, som er ved at blive omdannet til en enorm hyperinflationær ekspansion af kvantitative lempelser, herunder værdiløse, "grønne" finansielle instrumenter og europæiske obligationer. Se hvordan den amerikanske centralbank, Federal Reserve, bevæger sig i samme retning, efter strenge instrukser fra aldeles bankerotte banker i City of London og Wall Street.

For det andet, tænk over den store, strategiske betydning af præsident Donald Trumps overraskende møde for tre dage siden med Nordkoreas Kim Jong Un, et møde som den sydkoreanske præsident, Moon Jae-in, karakteriserede som "en officiel start på en ny æra af fred" – og det gælder ikke kun på den Koreanske Halvø, men i hele verden. Moon fremhævede korrekt betydningen af den fælles økonomiske udvikling af nord og syd, øst og vest, som det eneste levedygtige grundlag for en sådan fred.

Der er intet forudbestemt om, hvilken af disse to veje menneskeheden vil vælge ved dette vendepunkt. Vores bedste kompas i disse uklare farvande er Lyndon LaRouches tanker og ideer, som vedbliver at være en levende kraft til at forme historien, i det omfang de er kendt, studeret og handlet på.

Det er årsagen til, at LaRouche-bevægelsen har valgt at fejre denne 4. juli, USA's Frihedsdag, ved at forøge sin kampagne for at rense LaRouches navn, herunder ved en øget cirkulation af underskriftsindsamlingen i både digital og trykt form, der kræver hans renselse, ledsaget af følgende

enkle budskab:

“Jeg tror du ved, at den 4. juli ikke handler om hotdogs og fyrværkeri – det er en tid til at fejre hvad det betyder at være en amerikansk patriot. Lyndon LaRouche repræsenterede hele sit voksne liv ægte amerikansk patriotisme. Han blev ikke født ind i en social eliteklasse, han blev han ikke født rig – alligevel blev han en historisk person og leder, baseret på fortjenesten af sine ideer og styrken af sin karakter. Disse ideer udgjorde en sådan trussel for det moderne oligarki, at LaRouche blev bagvasket, uretfærdigt retsforfulgt og ulovligt kastet i fængsel. Hvilken bedre måde findes at fejre USA's uafhængighed på end ved at støtte renselsen af den store amerikanske patriot Lyndon LaRouche? Brug venligst to minutter på at underskrive vores anmodning om, at præsident Donald Trump renser LaRouche. Hvis du ikke er bekendt med den juridisk skændige ugering mod LaRouche, så se vores nye dokumentarfilm: ‘LaRouche-sagen – Robert Muellers første lejemord’. “

Samarbejde mellem USA, Rusland og Kina indvarsler et nyt paradigme for menneskeheden

Den 2. juli (EIRNS) – Præsident Donald Trumps besøg i Nordkorea, hvor han mødtes med Kim Jong Un, og genoprettede ‘ånden fra Singapore’ i de bilaterale forbindelser mellem USA og Nordkorea, repræsenterer faktisk langt mere end det – potentielt et stort skridt fremad for menneskeheden. Helga

Zepp-LaRouche bemærkede i dag, at mens mødet pludselig kom op søndag den 30. juni, "afspejler det hele processen frem til mødet mellem Trump og Putin samt Trump og Xi Jinping, og jeg tror, at der bag kulisserne har været en helt utrolig indsats for at gå i denne retning. Dette er et stort skridt i retning af, at de fire stormagter arbejder sammen."

'De fire stormagter' refererer til samarbejdet mellem verdens største eurasiske kulturer – Rusland, Kina, Indien og USA – som repræsentativt for den bedste europæiske kultur, hvilket Lyndon LaRouche definerede som den minimale kombination af politiske og kulturelle enheder med tilstrækkelig styrke til at slukke det for det Britiske Imperiums sidste glød, og skabe et nyt paradigme for menneskeheden baseret på samarbejdsvillig økonomisk udvikling og en ny renæssance, der forener den positive arv i hver af verdens succesfulde kulturer.

Det kan ikke overses, at både Xi Jinping og Vladimir Putin for nylig mødtes med Kim Jong Un, hvilket førte til de historiske private møder mellem præsident Trump og både Xi og Putin i Osaka, hvor Trump hævdede sin personlige diplomatiske kontrol. Den nationale sikkerhedsrådgiver John Bolton og udenrigsminister Mike Pompeo blev holdt ude fra topmøderne – Bolton blev endda sendt helt af vejen, til Mongoliet.

Som præsident Putin fortalte til Financial Times i sidste uge, kan fremskridt i spørgsmålet om Nordkorea kun ske, hvis der stilles absolut solide sikkerhedsgarantier for Nordkorea, især da nordkoreanerne er fuldt bevidste om, hvad der skete med Irak og Libyen, da de opgav deres atomvåbenprogrammer. Af indlysende grunde kan sådanne garantier kun gives af Rusland og Kina i samarbejde med USA.

Det centrale udestående spørgsmål der fortsat skal behandles er: Kan samarbejdet mellem USA, Rusland og Kina om strategiske spørgsmål udvides til det afgørende spørgsmål om reformering af den vaklende internationale finansielle infrastruktur? Selv Bank for International Settlements (BIS i Schweiz er

'centralbankernes centralbank' –red.) har i denne uge advaret om den vildt overstrakte boble af virksomhedsgæld, opblæst 'gearet' gæld, der ligner den boliglån-boble, som udløste sammenbruddet i 2008 og næsten et sammenbrud af hele det vestlige finansielle system.

Zepp-LaRouche meldte ud i dag: "Jeg tror, at denne form for samarbejde, Rusland, Kina og USA imellem, er ved at komme meget, meget tæt på potentialet for at udvide det til områder der skal ses på, som den truende finanskrisen, den Nye Bretton Woods-aftale, den påtrængende reform af systemet, og det er muligvis ikke så umuligt som folk måske tror". Hun pegede på en artikel, der blev offentliggjort mandag af CNBC, af Michael Ivanovitch, en tidligere embedsmand ved OECD, en tidligere økonom på New York Federal Reserve og Columbia-professor; artiklen bar titlen: "Trump gør det grundlæggende arbejde for en ny verdensorden bygget op omkring USA, Kina og Rusland."

Ivanovitch skriver, at de største forretningsdelegationer ved St. Petersburg International Economic Forum d. 6-8. juni var fra USA (der er også den kendsgerning, at den største udenlandske delegation til "Summer Davos" Forum, der nu finder sted i Dalian i Kina, er fra USA). Ivanovitch peger på, at indblandingen i præsident Trumps politik for at skabe tætte forbindelser med Rusland og Kina, fra hans egen regering, er blevet kørt ud på et sidespor i de nylige diplomatiske bedrifter, og at Trump er klar over, at opnåelsen af hans hensigt i denne henseende er afgørende for hans genvalg i 2020.

Den næste afgørende begivenhed er halvtredsårsdagen den 20. juli for menneskets månelanding. Schiller Instituttet afholder internationale festligheder for at opildne det voksende momentum for det globale samarbejde i menneskehedens næste 50 år. Zepp-LaRouche pegede i dag på den presserende nødvendighed af at "omdanne den amerikanske økonomi til en rumøkonomi, for at gøre det muligt at Trumps idé om at sætte en mand og kvinde på månen inden 2024 faktisk lykkes ... "Hvis man ser på

kostprisen af materialer, der er nødvendige for at gennemføre programmet for koloniseringen af Månen-Mars,” tilføjede hun, “vil det kun fungere, hvis man øger produktiviteten i hele verdensøkonomien”, herunder et gennembrud i fusionskraft. “Man har ikke tilstrækkelig industriel og teknologisk videnskabelig kapacitet i verden lige nu, til at lave den slags transformationer der kræves,” sagde hun. “Så der er ingen grund til at betragte noget land som en fjende, for selv om hele verden samler den samlede industrielle kapacitet, kræver det stadig et spring til en ny økonomisk platform, uddannelse af en eller to generationer af mennesker – det kræver et enormt spring. Så det er ikke et spørgsmål om at fordele en mindre kage blandt mennesker, ‘der mundhugges’: Det er et spørgsmål om, hvordan man definerer en ny økonomisk platform, hvor nye frihedsgrader er mulige.”

Det er på dette niveau af virkelighed, at vi finder nødvendigheden af at få rensset Lyndon LaRouche navn, samt gøre hans ideer tilgængelige for alle verdensborgere.

POLITISK ORIENTERING den 2. juli 2019:

Xi Jinping og Putin får Trump tilbage på sporet mens EU falder fra hinanden.

Økonomisk nedsmeltning er på vej. . Se også 2. del.

Med formand Tom Gillesberg

Video: 2. del (9 min.)

Lydfil:

Trump-Kim-møde genopliver Singapore-ånden. Schiller Instituttets ugentlige webcast med Helga Zepp-LaRouche den 1. juli 2019

Helga Zepp-LaRouche sagde i sin webcast den 1. juli, at mødet mellem Trump og Kim i 'DMZ' (den demilitariserede zone mellem Nord- og Sydkorea –red.) "genoplivede Singapore-ånden", og demonstrerede potentialet når præsidenter fra førende nationer handler i fællesskab. Mødet, der fulgte efter drøftelser på G20-topmødet, som involverede Trump, Putin, Xi, Abe og Moon, vender tilbage til ideen om politisk beslutningstagning på præsidentniveau. Ved at arrangere mødet udmanøvrerede Trump de britisk-orienterede neokonservative krigshøge i sin egen

regering, og at dømme ud fra den latterligt fjendtlige reaktion fra Demokrater, udmanøvrerede han også dem.

Alt imens G20-topmødet undlod at tage fat på den voksende økonomiske/finansielle krise – hun sagde, at det ikke rigtigt er designet til at gøre dette – beskrevet i den seneste BIS-rapport om risici forbundet med gæld, især virksomhedernes gæld, og effekten af betalingsstandsninger af sådan gæld på bankerne – så eksisterer potentialet for at anvende Lyndon LaRouches fire love for at standse faren for et sammenbrud stadigvæk. De positive tegn fra møderne mellem Trump og Xi samt Trump og Putin peger på betydningen af at tage LaRouches Fire-magts-aftale op, med henblik på at oprette et nyt finanssystem.

Hun opfordrede amerikanerne til at benytte Uafhængighedsdagen den 4. juli til at reflektere over betydningen af at genskabe ånden af den amerikanske republik, som blev skabt i opposition til det Britiske Imperium.

**Styrer præsidenten
udenrigspolitikken igen?
Godt!
Men hvem vil stoppe det
globale økonomiske
sammenbrud?**

Den 1. juli (EIRNS) – I en international strategisk webcast i dag noterede Schiller Instituttets præsident Helga Zepp-

LaRouche sig med glæde, at præsident Donald Trump og den nordkoreanske formand Kim Jong Un genoplivede "Singapore-ånden" i weekenden, som de tidligere havde etableret i juni 2018. I amerikanske termer, sagde hun, kan den fuldstændige overraskelse, som Trump fremkom med i DMZ (den demilitariserede zone) – efterfulgt af møder med præsidenterne Xi Jinping i Kina og Vladimir Putin fra Rusland, som hjalp det med at ske – repræsentere en tilbagevenden til politisk beslutningstagning fra præsidenten. Dette flankerer de velkendte "høge" fra det Britiske Imperiums krigsparti. Det er meget lovende, sagde Zepp-LaRouche, og blev opfattet således af de andre stormagter på G20-mødet. Der er god grund til optimisme, at det også blev betragtet sådan af det amerikanske folk. Den japanske regering kan også spille en vigtig rolle i dette; måske bliver en ny "asiatisk sikkerhedsarkitektur" diskuteret for at stoppe spredningen af atomare mellem- og kortdistancemissiler.

Men det afgørende er, at præsident Trumps møder med Xi og især med Putin ikke blev saboteret denne gang af krigspartiet! For kun to uger siden var præsidenten blevet presset til krig indenfor 10 minutter med Iran, og forræderisk holdt udenfor de hemmelige planer om at begå cyberbombning af det russiske elektricitetsnet – en krigshandling mod en supermagt. Storbritanniens regering har tidligere presset præsident Trump til militære angreb med forfalskninger. I årtier har det amerikanske krigsparti i Kongressen og Det Hvide Hus optrådt som så mange britiske imperiale Haushofere, Churchill'er og Mackindere. I en republik er det en patriotisk præsident der fører udenrigspolitik, især med andre stormagter. Hvis præsident Trump kan genoprette dette, kan han få amerikanernes samlede støtte.

Men disse stormagter gjorde intet på G20-mødet for at håndtere krigens barske oprindelse og følgesvend, økonomisk sammenbrud. Verdensøkonomien er i tilbagegang, med truslen om endnu et, værre økonomisk tilbageslag. Se EIR's særlige 5. juli-udgave,

“The Bitter Truth About The Economic” Recovery.”

Den nødlidende Europæiske Union er ubrugelig i denne krise. Lyndon LaRouche insisterede i to årtier, indtil sin død, på at lederne i USA, Kina, Rusland og Indien må tage føringen, om muligt med andre suveræne nationer, udelukke briterne og iværksætte et nyt Bretton Woods-kreditsystem, lige som det Franklin Roosevelt forestillede sig efter Anden Verdenskrig. LaRouches økonomiske principper, herunder Glass/Steagall-bankopdeling og en hamiltonisk nationalbank, er vejen ud af faren, og må omsættes til handling af disse magter.